

kovou, která řádnému užívání nemovitosti nebrání a která dá se nahraditi buď zmenšením kupní ceny, nebo doplněním scházejícího. Týž nárok přísluší jim, jak již vylíčeno, ze smlouvy také proti žalovanému, který právě tak, jako prodávající, se zaručil, že tu oné vady není. K témuž výsledku dojde se i z předpisu Šu 928 poslední věta obč. zák., který zní, že dluhy a zadrželosti, jež váznou na nemovitosti, vždy musí býti zastoupeny. Předpis ten znamená, že hypotekárnímu dlužníku, který za osobního dlužníka uspokojil zástavního věřitele, vždy musí osobní dlužník nahraditi, co za něho bylo vydáno. Ze spisu C 441/23 pak jde, že manželé B-ovi ve čl. III. tržové smlouvy ze dne 29. prosince 1921, kterou usedlost koupili, zavázali se k plnění výměnku, že tedy byli dlužníky osobními, kdežto žalobci byli co do výměnkových dávek zadrženy do konce roku 1923 toliko dlužníky hypotekárními. Týž závazek k náhradě, jako osobní dlužníky, stihá ze smlouvy o převzetí dluhu také žalovaného. Pokud jde o náhradu útrat sporu C 564/23 penízem 346 Kč 28 h, není tento nárok vlastním nárokem ze správy, nýbrž, jak již doličeno, nárokem na náhradu škody ze zavinění podle Šu 932 předposlední věta a Šu 1295 obč. zák., který však nebyl uplatněn. Z toho, co uvedeno, jest zřejmo, že při správném právním posouzení věci nezůstalo řízení v první stolici neúplným ve směrech odvolacím soudem naznačených, a bylo proto tedy rozhodouti, jak se stalo.

Čís. 4844.

Ustanovení Šu 24 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. platí i o závazku svěřenském, pokud byla přejímací cena na soudě složena před účinností zákona o zrušení svěřenství.

Nejen přejímací cena, nýbrž i pohledávka na vydání této ceny jest vyloučena z exekuce.

(Rozh. ze dne 26. března 1925, R I 242/25.)

Vymáhajícímu věřiteli byla ku vydobytí peněžité pohledávky povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky dlužníkovy proti schovacímu úřadu civilních soudů v Praze, jež příslušela dlužníku z důvodu složení přejímacích cen za pozemky, jichž se dostalo dle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. drobným pachtýřům od svěřenských velkostatků H. a K. Návrh dlužníka, by exekuce byla zrušena, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: Soud rekursní sdílí právní náhled stěžovatelův, že exekuci jest zrušiti z důvodu Šu 39 čís. 2 ex. ř., třebaže vymáhající strana se zrušením nesouhlasila, neboť úředním potvrzením jest zjištěno, že přejímací ceny za pozemky podle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. drobným pachtýřům od velkostatků postoupené a uschovacímu úřadu v Praze uložené, jsou náhradou za postoupené pozemky svěřenské a následkem toho náležejí ku kmenovému jmění svěřenskému a tvoří podstatu svěřenskou. Na majetek svěřenský, ať movitý ať hotovost ať pohledávky, může býti vedena exekuce pouze vnučenou správou a nemohou kapitály svěřenské (pohledávky) býti zabaveny a příkázány k vybrání (§ 642 obč. zák. a § 97 ex. ř.). Takové náhradní kapitály jsou součástí kmenového majetku svěřenského a jsou z exekuce takové vyloučeny, neboť na podstatu samotnou exekuce taková vedena

býti nemůže. Zákonem ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. byla sice ustanovení o svěření — tedy i § 642 obč. zák. — zrušena, avšak zákon tento nabyl platnosti teprve dnem 14. listopadu 1924 dle Šu 19 cit. zák. tak, že na přejímací ceny, které uloženy byly před platností zákona toho, zákon ten se vztahovati nemůže.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce. § 24 zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. praví výslovně, že přejímací cena a části její u soudu složené (§ 21) vstupují v příčině práv a závazků na odepsaných pozemcích vázoucích na místo těchto pozemků a nemohou proto bez svolení oprávněných osob vydány býti majiteli. Ustanovení to platí i o závazku svěřenském, a nelze proto nabytí exekučního práva zástavního ani vzhledem k přejímací ceně ani k nároku na tuto cenu. Tvzení dovolacího rekursu, že jde též o pozemky zpupné, jest nejen neurčité, nýbrž i opožděné, a nelze k němu přihlídnouti. Záleželo na vymáhající straně, by již v exekučním návrhu vytkla, o jaké pozemky jde. Zabavení pohledávky stalo se ještě před účinností zákona o zrušení svěření, a nelze proto podle tohoto zákona posuzovati přípustnost exekuce, ježto nepůsobí zpět. Rekursní soud právem k němu nepřihlédl. V dalších svých vývodech přehlíží stěžovatelka, že podle usnesení povolujícího exekuci nabyla doručením záповědi podlužníkovi zástavního práva na pohledávce povinné strany na vydání přejímací ceny, a že domáhá se i příkázání zabavené pohledávky k vybrání. Ježto však přejímací cena jest věc vyloučená z exekuce podle Šu 39 čís. 2 ex. ř., platí totéž i o pohledávce (nároku) na vydání této ceny, neboť účelem i této exekuce jest uspokojení vymáhajícího věřitele z přejímací ceny samotné.

Čís. 4845.

Dlužník byl »zastoupen« při zájmu věcí movitých (§ 253 odstavec čtvrtý ex. ř.), byl-li při něm zastoupen ředitelem svého velkostatku, třebaš tento byl zároveň vnuceným správcem velkostatku.

(Rozh. ze dne 26. března 1925, R I 253/25.)

Usnesení, jímž bylo povoleno zabavení movitých věcí dlužníka, bylo při výkonu exekuce dne 19. prosince 1924 doručeno výkonným orgánem řediteli panství dlužníkovu, jenž byl zároveň vnuceným správcem dlužníkovu velkostatku. Rekurs do tohoto usnesení, podaný dlužníkem dne 31. srpna 1924, r e k u r s n í s o u d odmítl jako opožděný.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Z předpisu Šu 253 odstavec čtvrtý ex. ř., jehož dovolává se stěžovatel ve svůj prospěch, jest pro tento případ dovoditi správnost názoru,